

som Drengene mest havde elsket. Det var jo her, Tyge Brahes forsvundne Stjerne havde straalet, og de drømte dengang begge to om at blive store Astronomer, der ligesom deres berømte Landsmand opdagede nye Himmellegermer. I kolde Vinteraftener stod de ude i Sneen og studerede den lysende Klodevrimmel ved Hjælp af et Stjernekort, indtil deres Far en Dag havde forbudt dem det med de Ord, at det var den Slags Ting, man for sin Sjælefreds Skyld helst ikke skulde befatte sig med.

Ude bag det store flade Land i Øst saaes en Lysning. Det var Maanen, der var i Færd med at kravle op over Synsranden. Men nu lukkedes Udsigten af Skovene ved Storeholt, og lidt efter kom selve Herregaarden tilsyne for Enden af Alleen, straalende af Lys fra Kælder til Kvist.

„Se se! Det nye Herskab er nok arriveret!“

Den store, hvide Hovedbygning havde i de sidste Maaneder været et øde Hus. Om Dagen lød dog al Slags Haandværkerlarm ud derfra. Grosserer Søholm havde sat stor Kraft ind paa at bringe den forsømte Bedrift paa Fode. Ladebygningen havde faaet nyt Tag, Staldene en fuldtallig Besætning, og der var bleven talt meget om en vældig Motorplov, som daglig samlede mange nysgerrige Tilskuere.

„Kaffekongen er ankommen til Storeholt med hele sit Hof,“ fortalte han, da han kom hjem og fandt Meta alene i Dagligstuen ved sin Symaskine.

„Naa,“ svarede hun fraværende.

Doktoren tog en Stol og satte sig ved Siden af hende.

„Lille Mutter, hvordan gaar det saa?“